Lietas arhīva Nr. 1A-0011-21/37
ECLI:LV:VRT:2021:0204.1A71017820.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Valmierā 2021. gada 4. februārī

Vidzemes rajona tiesa,
tiesnese Līga Supe,
rakstveida procesā izskatīja /pers. A/ sūdzību par Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja 2020. gada 27. novembra lēmumu „Par lēmumu Nr. /lēmuma Nr./".

Aprakstošā daļa

[1] 2020. gada 8. oktobrī Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Valmieras iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektore sastādījusi administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. /protokola Nr./ par to, ka 2020. gada 17. jūnijā plkst. 09.10, veicot ieroču glabāšanas, aprites noteikumu ievērošanu /adrese/, tika konstatēts, ka ieroču īpašnieks /pers. A/ ieročus: /ieroču nosaukumi un Nr./neglabāja minētajā adresē, bet gan /adrese 2/guļamistabas sienas skapī, kas neatbilstoši šaujamieroču glabāšanas apstākļiem, tādējādi pārkāpjot Ieroču aprites likuma vispārīgos noteikumus. Ar minētajām darbībām, atbilstoši administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētajai informācijai, /pers. A/ ir pārkāpis Ieroču aprites likuma 18. panta pirmās daļas 1. punktu, par ko atbildība protokola sastādīšanas brīdī bija paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 181. panta pirmajā daļā.

[2] Ar Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Valmieras iecirkņa Kārtības policijas nodaļas inspektores (turpmāk – amatpersonas) 2020. gada 15. oktobra lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. /lietas Nr./ /pers. A/ uzlikts naudas sods 350 *euro* apmērā. Amatpersona konstatējusi atbildību mīkstinošu apstākli, kas paredzēts 33.panta pirmās daļas 1. punktā (domāts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss), nav konstatējusi atbildību pastiprinošus apstākļus.

[3] 2020. gada 27. novembrī, izskatot /pers. A/ sūdzību, Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka pienākumu izpildītājs /Valsts amatpersona/(turpmāk – iestāde) nolēma grozīt amatpersonas 2020. gada 15.oktobra lēmumu daļā, atceļot /pers. A/ uzlikto naudas sodu 350 *euro* un uzliekot /pers. A/ naudas sodu 220 *euro*.

[3.1] Iestāde secināja, ka lietā acīmredzami nav strīda par /pers. A/ (turpmāk – iesniedzējs) izdarītu Ministru kabineta noteikumu Nr. 210 „Noteikumi par ieroču un munīcijas apriti" 20. un 21. punktu apzinātu vai neapzinātu neizpildi. Iesniedzējs glabājis likumā noteiktajā kārtībā reģistrētos medību ieročus ārpus atļaujā Nr. /atļaujas Nr./un atļaujā Nr. /atļaujas Nr./norādītās ieroču glabāšanas vietas adreses un nav glabājis viņam reģistrētos ieročus seifā vai metāla skapī. Iesniedzējs lietā sniegtajos paskaidrojumos atzinis savas rīcības prettiesiskumu, arī sūdzībā norādījis uz savu vainu. Pie šādiem apstākļiem redzama iesniedzēja izteikta sapratne par administratīvā soda piemērošanas likumpamatotību, bet vienlaikus iesniedzējs uzskata, ka amatpersona nav ņēmusi vērā lietā konstatētos atbildību mīkstinošos apstākļus un tādēļ piemērojusi naudas sodu tiesiski nepamatoti nesamērīgi augstā apmērā.

Iestāde savā lēmumā nevērtē pierādījumu pietiekamību lietā, bet paplašināti izvērtē iesniedzēja sūdzībā norādītos argumentus un administratīvā pārkāpuma lietas materiālus tikai daļā par iesniedzējam uzliktā administratīvā naudas soda lietderīgumu un apmēru.

[3.2] No Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 181. panta pirmās daļas redzams, ka minimālais naudas sods par iesniedzēja izdarīto administratīvo pārkāpumu nevar būt mazāks par 35 euro. Pastāvot lietā esošajiem faktiskajiem apstākļiem, iestādei jāvadās un arī amatpersonai bija jāņem vērā Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 272. panta normatīvais regulējums. Izvērtējot amatpersonas pieņemtā lēmuma atbilstību iepriekš minētajai normai, iestāde konstatē, ka pieņemot administratīvā pārkāpuma lietā lēmumu par soda uzlikšanu iesniedzējam un vienlaicīgi konstatējot iesniedzēja rīcībā atbildību mīkstinošu apstākli, bet nekonstatējot iesniedzēja atbildību pastiprinošos apstākļus, amatpersonai nebija tiesību piemērot iesniedzējam augstāku sodu par likumdevēja minimāli noteikto. Uzliekot sodu, kas lielāks par 181. panta pirmās daļas sankcijā noteikto (35 *euro*), bija jānorāda šāda nolēmuma pamatojums.

[3.3.] 2020. gada 15. oktobra lēmumā amatpersona norādījusi savu secinājumu par iesniedzēja atbildību mīkstinoša apstākļa esamību un vienlaikus lēmumā inspektore nav konstatējusi iesniedzēja atbildību pastiprinošus apstākļus. Par iesniedzēja atbildību mīkstinošo apstākli inspektores lēmumā atzīta iesniedzēja izdarīta pārkāpuma nožēla Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 33. panta pirmās daļas 1. punkta kārtībā.

Iestāde konstatē pretrunu amatpersonas secinājumos. Amatpersonas 2020. gada 18. jūnija ziņojumā norādīts uz iesniedzēja mutvārdu saistību nesakritību ar faktiski izdarītajām darbībām. Redzams, ka amatpersona veikusi kārtējo šaujamieroču glabāšanas noteikumu ievērošanas pārbaudi iesniedzējam izsniegtajās ieroču glabāšanas atļaujās norādītajā adresē. Amatpersona noskaidrojusi, ka šajā adresē iesniedzējs ieročus neglabā, uzzinājusi citu iespējamo ieroču faktiskās glabāšanas adresi un bez rezultāta pārbaudījusi arī šo adresi. Tikai vēlāk, dienā satiekot iesniedzēju, amatpersona varējusi turpināt uzsākto pārbaudi, bet iesniedzējs nav labprātīgi norādījis faktisko tā brīža ieroču atrašanās konkrētu vietu, nosaucis tikai savu pašreizējo dzīvesvietas adresi un apsolījis nākamajā dienā amatpersonai uzrādīt ieroču jauno atrašanās vietu. Iestāde uzskata, ka amatpersonas ziņojumā norādītā faktiskā situācija neliecina par iesniedzēja izteiktu nožēlu, bet šādi redzams iesniedzēja nodoms apzināti maldināt inspektori un tādēļ ziņojumā norādītā faktiskā situācija nenoteic amatpersonas secinājuma par iesniedzēja patiesi izteiktu nožēlu par izdarītu pārkāpumu patiesumu.

No lietai pievienotajiem materiāliem redzams, ka iesniedzējs ne tikai nav uzrādījis amatpersonai ieroču atrašanās faktisko vietu, bet pats atnesis ieročus un to glabāšanas atļaujas uz policijas iecirkni ar acīmredzamu nodomu, lai šaujamieroču faktiskā glabāšanas vieta netiktu fiksēta. Par savu rīcību sniegtajā paskaidrojumā iesniedzējs paziņojis, ka ieročus glabājis automašīnā, bet turpmāk paskaidrojuma beigu daļā atzinis, ka ieroči tikuši glabāti drēbju skapī.

No lietas materiāliem redzams, ka iesniedzējs ne tikai nav pārtraucis prettiesisko rīcību pēc amatpersonas 2020. gada 17. jūnija pieprasījuma, nekavējoši uzrādīt ieroču faktisko glabāšanas vietu, bet arī nav izpildījis amatpersonai doto mutvārdu solījumu par Valsts policijas kompetencē esošas izdarāmas pārbaudes nodrošināšanu konkrētā ieroču atrašanās vietā 2020. gada 18. jūnijā. Konstatējot faktisko situāciju, iestāde secina, ka iesniedzēja darbības vērtējamas Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 34. panta pirmās daļas 1. punkta kārtībā kā atbildību pastiprinošs apstāklis, jo nav izpildīta amatpersonas likumīga 2020. gada 17. jūnija prasība uzrādīt iesniedzējam reģistrēto šaujamieroču faktisko atrašanās vietu, bet šaujamieroču glabāšanas apstākļu nodrošināšanas pārkāpums turpināts līdz 2020. gada 18. jūnijam. Savukārt amatpersonas lēmumā norādītā iesniedzēja nožēla par

izdarīto prettiesisko darbību nav korekta un iestāde to vērtē kā iesniedzēja mēģinājumu jebkādiem līdzekļiem izvairīties no administratīvās atbildības. Iepriekšējie iestādes secinājumi nosaka, ka skatāmajā lietā netiek konstatēti iesniedzēja atbildību mīkstinošie apstākļi un tiek konstatēts iesniedzēja atbildību pastiprinošais apstāklis.

[4] /pers. A/ iesniedzis iestādē Vidzemes rajona tiesai adresētu sūdzību, kurā lūdzis grozīt viņam par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 181. panta pirmajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu piemērojamo soda mēru (to samazinot sankcijas robežās).

[4.1] Sūdzībā norādīts, ka izvērtējot iesniedzēja sūdzību, iestāde ir mainījusi sākotnējā lēmuma pamatojumu attiecībā uz atbildību mīkstinošiem un atbildību pastiprinošiem apstākļiem. Iestāde ir papildus konstatējusi atbildību pastiprinošu apstākli (Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 34. panta pirmās daļas 1. punkts) – prettiesiska rīcība turpināta neraugoties uz pilnvaroto personu prasību to izbeigt un secinājusi, ka lietā nepastāv atbildību mīkstinoši apstākļi.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 34. panta pirmās daļas 1. punktā atbildību pastiprinošā apstākļa konstatēšanas pamatojumā iestāde analizējusi iesniedzēja rīcību 2020. gada 17.-18.jūnijā, kā arī atsevišķu administratīvā pārkāpuma lietas materiālu saturu, par kuru sastādīšanas apstākļiem iesniedzējam nav zināms, piemēram, inspektores /Valsts amatpersona/ziņojums.

Pirmkārt, lēmumā norādītie notikumi, kas saistīti ar amatpersonas un iesniedzēja darbību aprakstu, neietekmē administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētā administratīvā pārkāpuma nodarījuma juridisko kvalifikāciju. Otrkārt, līdz ar fakta konstatējumu, ka šaujamieroči un munīcija neatrodas iesniedzējam izsniegtajā atļaujā norādītajā adresē, ir iestājies Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 181. pantā paredzētais administratīvais pārkāpums (formāls sastāvs). Minētā pārkāpuma konstatēšanai objektīvi nav nepieciešama vietas, kur šaujamieroči vai munīcija faktiski atrodas, konstatēšana. Treškārt, ieroču labprātīga nogādāšana uz policijas iecirkni nākamajā dienā (18.06.2020.) tieši raksturo iesniedzēja kā likumam paklausīgas personas rīcību jau pēc pārkāpuma konstatēšanas (17.06.2020.), nolūkā sadarboties ar ieroču apriti kontrolējošo amatpersonu. No lēmumā norādītajiem apstākļiem konstatējams, ka pēc 17.06.2020. veiktās kontroles, amatpersona ar iesniedzēju mutiski vienojušies par tālākajām darbībām nākamās dienas pēcpusdienā. Amatpersona ir atzinusi par pieļaujamu konkrēto situāciju un to akceptējusi. Šādos apstākļos nav pamata secināt, ka iesniedzējs turpinātu prettiesisku rīcību, kuru pieprasījusi izbeigt amatpersona.

Vēl pirms noteiktā laika iesniedzējs amatpersonai labprātīgi nodeva ieročus un munīciju (kopā ar atļaujām), tādējādi tieši un nepārprotami ar savām darbībām atzīstot Ministru kabineta noteikumu Nr. 210 „Noteikumi par ieroču un munīcijas apriti" 20. un 21. punkta pārkāpumu. Iesniedzējs apzinājies savu pārkāpumu, paudis nožēlu par radušos situāciju un ar savu rīcību (nododot ieročus un munīciju) novērsis jebkādu, pat hipotētiski iespējamo ar ieroču un munīcijas aprites neievērošanu saistīto apdraudējumu iestāšanās iespējamību. Inspektore bija amatpersona, kas konkrētās administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros komunicēja ar iesniedzēju un attiecīgi viņa spēj objektīvi un pilnīgi novērtēt iesniedzēja rīcību, attieksmi un motīvus. Šādos apstākļos iestādei nav pamata interpretēt konkrētos apstākļus nelabvēlīgāk iesniedzējam kā personai, kura tiek saukta pie administratīvās atbildības nekā to ir izdarījusi sākotnējo lēmumu lietā pieņēmusī amatpersona.

[4.2] Tāpat, pastāvot iepriekš minētajiem apstākļiem, nav pamata iestādes secinājumam, ka iesniedzējs apzināti pieļāvis prettiesiskās rīcības turpināšanos neraugoties uz pilnvarotās personas prasību to izbeigt. Konkrētajā lietā nepastāv Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 34. panta pirmās daļas 1. punktā paredzētais atbildību pastiprinošais apstāklis. Vienlaikus ir pareizs sākotnējā lēmumā konstatētais atbildību mīkstinošais apstāklis atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 33. panta pirmās daļas 1. punktam vai minētās normas trešajai daļai.

[4.3] Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32. panta otrās daļas noteikumiem, atbildību mīkstinošiem un atbildību pastiprinošiem apstākļiem ir tieša ietekme uz personai piemērojamā soda mēru. Pieļaujot kļūdu šo apstākļu konstatēšanā, lēmums pārsūdzētajā daļā (daļā par sodu) ir prettiesisks un tādēļ grozāms Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 181. panta pirmās daļas sankcijas ietvaros, nosakot iesniedzējam naudas sodu mazākā apmērā.

[5] Tiesā nav saņemti lietas dalībnieku iebildumi pret sūdzības izskatīšanu rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[6] Pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos materiālus, tiesa atzīst, ka /pers. A/ sūdzība ir apmierināma, grozāms soda mērs ietvaros, kuri paredzēti tiesību normā, kas nosaka atbildību par konstatēto administratīvo pārkāpumu.

[7] Saskaņā Administratīvās atbildības likuma, kas stājās spēkā 2020. gada 1. jūlijā, 4. panta pirmo un ceturto daļu persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga par to saskaņā ar normatīvo aktu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā. Administratīvās atbildības likuma pārejas noteikumu 2. punkts noteic, ka procesuālās darbības, kas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai uzsāktas saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksu, tiek arī pabeigtas kodeksā noteiktajā kārtībā. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normas piemērojamas līdz attiecīgās administratīvā pārkāpuma lietvedības stadijas pabeigšanai (lietvedība iestādē, tiesā vai izpilde).

Iestāde pamatoti ir izskatījusi lietu saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normām, savukārt šīs lietas izskatīšana tiesai ir pakļauta saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma noteikumiem, jo tiesvedība uzsākta pēc Administratīvās atbildības likuma spēkā stāšanās. Tajā pašā laika tiesa atzīst, ka, vērtējot pamatu personas saukšanai pie administratīvās atbildības, apskatāmi arī Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa noteikumi, kas bija spēkā lietas izskatīšanas laikā iestādē.

[8] Atbilstoši Administratīvās atbildības likuma 178. panta pirmajai daļai administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšana tiesā notiek sūdzībā vai protestā izteikto prasību apjomā un ietvaros, kurus nedrīkst pārsniegt, izņemot gadījumus, kad tiesai rodas šaubas par tās personas vainu, kura saucama pie atbildības, vai par atbildību pastiprinošiem apstākļiem.

Lietā nepastāv strīds, ka 2020. gada 17. jūnijā plkst. 09.10, veicot ieroču glabāšanas, aprites noteikumu ievērošanu /adrese/, tika konstatēts, ka ieroču īpašnieks /pers. A/ ieročus: /ieroču nosaukumi un Nr./neglabāja minētajā adresē, bet gan /Adrese Nr.2/ guļamistabas sienas skapī, kas neatbilstoši šaujamieroču glabāšanas apstākļiem, tādējādi pārkāpjot Ieroču aprites likuma vispārīgos noteikumus. Ar minētajām darbībām, atbilstoši administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētajai informācijai, /pers. A/ ir pārkāpis Ieroču aprites likuma 18. panta pirmās daļas 1. punktu, par ko atbildība protokola sastādīšanas brīdī bija paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 181. panta pirmajā daļā.

/pers. A/ atzinis izdarīto pārkāpumu un arī tiesai nerodas šaubas par viņa vainu pārkāpumā, kas paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 181. panta pirmajā daļā.

[9] Ar amatpersonas lēmumu, konstatējot vienu atbildību mīkstinošu apstākli un nekonstatējot atbildību pastiprinošus apstākļus, /pers. A/ uzlikts naudas sods 350 *euro*.

Nepiekrītot soda mēram, /pers. A/ pārsūdzējis amatpersonas lēmumu un lūdzis iestādei noteikt par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 181. panta pirmajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu sodu mazākā apmērā.

Ar iestādes lēmumu grozīts amatpersonas lēmums daļā par sodu, atceļot /pers. A/ uzlikto naudas sodu 350 *euro* un uzliekot naudas sodu 220 *euro*. Iestādes lēmumā norādīts, ka /pers. A/ darbībās nav konstatējams atbildību mīkstinošs apstāklis – vainīgais vaļsirdīgi nožēlojis izdarīto -, ko pie soda noteikšanas bija ņēmusi vērā amatpersona. Turklāt atšķirībā no amatpersonas lēmumā norādītā, ka nav konstatēti /pers. A/ atbildību pastiprinoši apstākļi, iestāde savā lēmumā konstatējusi Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 34. panta pirmās daļas 1. punktā paredzēto atbildību pastiprinošu apstākli – prettiesiska rīcība turpināta, neraugoties uz pilnvaroto personu prasību to izbeigt.

Saskaņā ar Administratīvo pārkāpumu kodeksa 287. panta pirmās daļas 3. punktu iestāde, izskatījusi sūdzību vai protestu par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pieņem vienu no šādiem lēmumiem: (..) 3) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti tiesību normā par atbildību par administratīvo pārkāpumu; (..) Saskaņā ar minētā panta otro daļu šā panta pirmās daļas 3. un 4. punktā minētajos gadījumos iestāde var pieņemt personai nelabvēlīgāku lēmumu, ja lieta tiek izskatīta pēc prokurora protesta vai cietušā sūdzības.

Sūdzību par amatpersonas lēmumu iesniegusi pie administratīvās atbildības sauktā persona.

Iestāde savā lēmumā ir grozījusi naudas soda mēru no 350 *euro* uz 220 *euro*, to mīkstinot. Pastāvot no amatpersonas atšķirīgam viedoklim par atbildību mīkstinošu un atbildību pastiprinošu apstākļu esamību, iestādei nebija pamata pieņemt /pers. A/ nelabvēlīgāku lēmumu, tas ir, neatzīstot atbildību mīkstinošu apstākli, ko bija atzinusi amatpersona un konstatējot atbildību pastiprinošu apstākli, kādu amatpersona savā lēmumā nebija konstatējusi.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32. panta otro daļu uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Līdz ar to, nosakot sodu, iestāde, lai gan mīkstinājusi /pers. A/ uzliktā soda mēru, tomēr pieņēmusi personai nelabvēlīgāku lēmumu.

Līdz ar to tiesa konstatē, ka iestādes lēmums nav pamatots – sods /pers. A/ noteikts balstoties uz nepamatoti konstatētiem atbildību pastiprinošiem apstākļiem, kā arī nepamatoti nav ņemts vērā amatpersonas konstatētais atbildību mīkstinošais apstāklis. Tiesa uzskata, ka iestādes /pers. A/ uzliktā soda mērs ir grozāms ietvaros, kuri paredzēti tiesību normā, kas nosaka atbildību par administratīvo pārkāpumu.

[10] Administratīvās atbildības likuma pārejas noteikumu 1. punkts noteic, ka ar šā likuma spēkā stāšanos spēku zaudē Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodekss.

Administratīvās atbildības likuma 4. panta otrā daļa noteic, ka normatīvajam aktam, kas atzīst administratīvo pārkāpumu par nesodāmu, mīkstina sodu vai ir citādi labvēlīgs personai, ja vien attiecīgajā likumā nav noteikts citādi, ir atpakaļejošs spēks, proti, tas attiecas uz pārkāpumiem, kas izdarīti pirms attiecīgā normatīvā akta spēkā stāšanās dienas.

Ņemot vērā norādīto, izskatot sūdzību par iestādes lēmumu, ir jāpārbauda vai sūdzības izskatīšanas brīdī par identisku pārkāpumu ir paredzēta administratīvā atbildība, kurā normatīvajā aktā ir paredzēta atbildība par attiecīgo pārkāpumu, kā arī jāsalīdzina tiesību normu sankcijas. Gadījumā ja jaunās tiesību normas sankcijā paredzēts mīkstāks sods par attiecīgo pārkāpumu, tai ir atpakaļejošs spēks.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 181. panta pirmās daļas (redakcijā līdz 30.06.2020.) sankcija fiziskajām personām paredzēja naudas sodu no trīsdesmit pieciem līdz septiņsimt *euro* vai šaujamieroča un lielas enerģijas pneimatiskā ieroča iegādāšanās, glabāšanas un nēsāšanas tiesību atņemšanu uz laiku no viena gada līdz trim gadiem, konfiscējot ieroci, šaujamieroča munīciju un šo priekšmetu sastāvdaļas vai bez konfiskācijas.

Ieroču aprites likuma 98. panta trešā daļa noteic, ka par šaujamieroča, salūtieroča (akustiskā ieroča), lielas enerģijas pneimatiskā ieroča, šaujamieroča maināmās būtiskās sastāvdaļas, šāviena trokšņa slāpētāja (klusinātāja) vai šaujamieroča vai salūtieroča (akustiskā ieroča) munīcijas vai munīcijas sastāvdaļas aprites noteikumu pārkāpšanu, ko izdarījusi persona, kurai ir attiecīgā ieroču atļauja, piemēro naudas sodu fiziskajai personai no divdesmit līdz simt piecdesmit naudas soda vienībām, atņemot šaujamieroča un lielas enerģijas pneimatiskā ieroča iegādāšanās, glabāšanas un nēsāšanas tiesības uz laiku no viena gada līdz trim gadiem vai bez tā.

Saskaņā ar Administratīvās atbildības likuma 16. panta otro daļu viena naudas soda vienība ir pieci *euro*. Līdz ar to par Ieroču aprites likuma 98. panta trešajā daļā noteiktā pārkāpuma izdarīšanu piemērojams naudas sods no 100 *euro* līdz 750 *euro,* atņemot šaujamieroča un lielas enerģijas pneimatiskā ieroča iegādāšanās, glabāšanas un nēsāšanas tiesības uz laiku no viena gada līdz trim gadiem vai bez tā.

Tādējādi /pers.A/sods piemērojams saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa noteikumiem, jo Ieroču aprites likumā paredzētais regulējums nav labvēlīgāks, kas būtu par pamatu piemērot Administratīvās atbildības likuma 4. panta otrās daļas noteikumus.

[11] Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32. pantā noteiktajam, uzliekot sodu, ņem vērā izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, atbildību mīkstinošus un pastiprinošus apstākļus.

Sodu nosaka, ievērojot minētajā pantā noteiktos kritērijus un soda sankcijas robežas. Šo kritēriju izvērtēšanai jābūt līdzsvarotai (samērīguma princips) un individualizētai (soda individualizācijas princips), lai noteiktu pārkāpējam sodu atbilstoši tā piemērošanas mērķim.

Administratīvais sods ietver sevī leģitīmus mērķus tā piemērošanā, proti, mērķi, kas tieši vērsts uz pārkāpēju - ieaudzināt apzinīgu attieksmi pret saviem pienākumiem un atbildību, kā arī mērķi aizsargāt valsts un sabiedrības intereses, personiskās tiesības un brīvības, kā arī nostiprināt likumību, novērst tiesību pārkāpumus. Administratīvā soda mērķis par lietā konstatēto pārkāpumu ir vērsts uz to, lai noteiktu personas disciplīnu normatīvo aktu ievērošanā.

Sūdzību pa iestādes lēmumu iesniegusi pie administratīvās atbildības sauktā persona (Administratīvās atbildības likumā – persona, kurai piemērots sods).

Saskaņā ar Administratīvā atbildības likuma 227. panta pirmās daļas 4. punktu tiesa, izskatījusi administratīvā pārkāpuma lietu, var pieņemt vienu no šādiem spriedumiem: (..) 4) grozīt soda mēru ietvaros, kuri paredzēti tiesību normā, kas nosaka atbildību par konstatēto administratīvo pārkāpumu. Savukārt iepriekšminētā panta otrajā daļā noteikts, ka šā panta pirmās daļas 3. un 4. punktā minētajā gadījumā tiesa var pieņemt personai nelabvēlīgāku spriedumu, ja administratīvā pārkāpuma lieta ierosināta pēc cietušā sūdzības vai prokurora protesta.

Ņemot vērā iepriekš minēto, nosakot sodu /pers. A/ par izdarīto administratīvo pārkāpumu, tiesai nav pamata par atbildību mīkstinošu apstākli /pers. A/ neatzīt amatpersonas konstatēto Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 33. panta pirmās daļas 1. punktā paredzēto – vainīgais vaļsirdīgi nožēlojis izdarīto. Tāpat tiesai nav pamata konstatēt atbildību pastiprinošus apstākļus, jo tādus nav konstatējusi amatpersona.

Tiesa atzīst par pareizu iestādes lēmuma motīvu daļā norādīto attiecībā uz /pers. A/ izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli.

Tiesa secina, ka sūdzības iesniedzēja rīcībai – šaujamieroču glabāšanai noteiktās tiesiskās kārtības neievērošanai – nav gadījuma raksturs, jo iesniedzējs ieroču īpašniekam ar likumu noteiktās prasības nav izpildījis vairāk nekā gadu ilgā laika periodā.

Vērtējot izdarītā pārkāpuma sabiedrisko bīstamību, tiesa ņem vērā, ka administratīvais pārkāpums apdraudēja noteikto pārvaldes kārtību. Tāpat tiesa ņem vērā, ka šaujamieroči un munīcija ir paaugstinātas bīstamības avots un, ja to glabāšanā netiek ievērota piesardzība, tad nevar izslēgt, ka šaujamieroči var nonākt citu personu rīcībā un radīt apdraudējumu ne vien cilvēku veselībai, bet arī dzīvībai.

Tiesa ņem vērā, ka iesniedzējs atrodas brīvības atņemšanas iestādē un ienākumus negūst.

Tiesas ieskatā, pastāvot atbildību mīkstinošiem apstākļiem, personai par administratīvo pārkāpumu var piemērot vieglāku sodu par to, kas būtu piespriežams, attiecīgajiem atbildību mīkstinošajiem apstākļiem nepastāvot.

Uzliekot /pers.A/naudas sodu 220 *euro*, iestāde ņēma vērā to, ka nepastāv atbildību mīkstinošs apstāklis, bet pastāv viens atbildību pastiprinošs apstāklis.

Izvērtējot /pers.A/izdarītā pārkāpuma raksturu, pārkāpēja personību, viņa vainas pakāpi, mantisko stāvokli, kā arī konstatējot vienu atbildību mīkstinošu apstākli un nekonstatējot atbildību pastiprinošus apstākļus, tiesa uzskata, ka attiecīgi grozāms Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka pienākumu izpildītāja /Valsts amatpersona/ 2020. gada 27. novembra lēmumā „Par lēmumu Nr. /lemuma Nr./" noteiktā soda mērs Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 181. panta pirmajā daļā paredzētās sankcijas ietvaros. Lai iesniedzējs tiktu audzināts

likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu ievērošanas garā, viņam piemērojams naudas sods 100 *euro*. Tiesas ieskatā šāds sods par izdarīto administratīvo pārkāpumu ir samērīgs, tiesisks un pamatots, kā arī piemērots atbilstoši likuma normām.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā norādīto un pamatojoties uz Administratīvās atbildības likuma pārejas noteikumu 2. un 5. punktu, Administratīvās atbildības likuma 224.-228., 243. pantu, tiesa

nosprieda

grozīt ar Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka pienākumu izpildītāja /Valsts amatpersona/ 2020. gada 27. novembra lēmumu „Par lēmumu Nr. /lēmuma Nr./ /pers. A/ par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 181. panta pirmajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu uzliktā soda mēru un uzlikt /pers. A/ par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 181. panta pirmajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu naudas sodu 100 *euro* (simts *euro*).

Pārējā daļā Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka pienākumu izpildītāja /Valsts amatpersona/ 2020. gada 27. novembra lēmumu „Par lēmumu Nr. /lēmuma NR./" atstāt negrozītu.

Spriedumu var pārsūdzēt Vidzemes apgabaltiesā, iesniedzot apelācijas sūdzību Vidzemes rajona tiesā, 10 darba dienu laikā no sprieduma paziņošanas dienas – 2021. gada 4. februāra.

Tiesnese L. Supe